

РЕШЕНИЕ

№ 5463

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9099** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на В. Н. А. срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с която иска ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 500 лева, причинени вследствие на воденото административно- наказателно производство, по което е било издадено Наказателно постановление №22-4332-008668 от 12.05.2022г. от отдел ПП СДВР, за това, че на 02.05.22г. около 9:00 А. управлявал служебния си автомобил О. В., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Сейл Уит Ми БГ“ ЕООД по ул. С. шосе и поради хлъзгав асфалт от разлята смазочна течност и свлекли се на пътното платно камъни претърпял ПТП, като управляваното МПС се преобърнало. С НП на А. били наложени глоби общо от 210 лева, като с Решение №4687/19.10.2023г. по ахд №3222/23г. СРС, НО , 93 състав го отменил.

Ищецът твърди, че в резултат на отмененото НП е претърпял неимуществени вреди, тъй като у него възникнало чувство за несправедливост, от факта, че бил санкциониран, поради недопустимото състояние на пътя, за което нямал никаква вина. Несправедливо наложеното наказание го натоварило психически, отразило се на отношенията с близки и познати, повлияло негативно на концентрацията му, притеснил се, че ще трябва да заплати сам ремонта на служебното МПС. Наложило се да ангажира адвокат, за да организира защитата си, което му коствало усилия, време,

напрежение и нерви, като това продължило 10 месеца – до 16.11.2023г., когато влязло в сила съдебното решение за отмяна на наказателното постановление. Претендира и лихва върху главницата от деня на окончателната отмяна на наказателното постановление 16.11.2023г. до окончателното изплащане на обезщетението.

На 23.10.24г. е постъпил писмен отговор от ищеца, който намира исковата молба за неоснователна. Според ответника недоказани се явяват вредите, а техният претендиран размер е завишен. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В открито съдебно заседание, чрез адв. Ю. се поддържат исковите претенции. Претендира се присъждане на съдебните разноски по представен списък – адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т.2 от закона за адвокатурата и държавна такса от 10 лева.

Ответникът СДВР се представлява от юрк. Г., която оспорва исковата молба, счита, че е недоказана, тъй като от разпита на свидетелката не може да се установи по безспорен и категоричен начин, дали предявените имуществени вреди са вследствие на настъпилото ПТП.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. намира, че исковата претенция е основателна, като елементите от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ са доказани в цялост и са налице основания за уважаване на иска.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 02.05.2022г. ищецът В. Н. А. управлявал служебния си автомобил, О. В., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Сейл Уит Ми БГ“ ЕООД по ул. С. шосе и претърпял ПТП, като управляваното МПС се преобърнало. За нарушението му бил съставен АУАН за нарушение по Закона за движението по пътищата и въз основа на него Началник сектор в СДВР – отдел „пътна полиция“ издал Наказателно постановление №22-4332-008668/12.05.2022г., с което на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДВП му била наложена глоба от 200 лева и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр. 2 от ЗДВП – глоба в размер на 10 лева. След съдебно обжалване, с Решение №4687/19.10.2023г. по а.х.дело №3222 по описа за 2023г. СРС, 93 състав отменил наказателното постановление като незаконосъобразно. В Мотивите на решението съдът е приел, че в хода на административно – наказателното производство не се доказва по безспорен начин, че В. А. е извършил вмененото му нарушение. От събраните доказателства съдът е стигнал до извод, че не са установени обстоятелствата, довели до произшествието, а именно, че ПТП е настъпило поради движение със скорост, несъобразена с пътните условия – хлъзгав асфалт. АНО е приел, че водачът е реализирал ПТП със скорост, несъобразена с атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение, поради което се е ударил в скала отдясно и се е преобърнал на лявата си страна. Съдът е обсъдил съставения протокол за ПТП, в който не се твърди наличието на мокър асфалт, доколкото е отразено, че водачът не е съобразил скоростта си на движение със състоянието на пътя. Според съда, АНО е следвало да опише и анализира всички данни, свързани с конкретните условия на движение – състоянието на пътя – релефа, атмосферните условия, интензивността на движението, с които водачът не се е съобразил и които са повлияли на способността му да спре и да избегне препятствието. Съдът е констатирал, че в акта е отразено, че асфалтът е хлъзгав, но в

приложения протокол за ПТП няма данни в тази насока. В проведеното съдебно следствие от друга страна се е установило, че на част от асфалта е имало петно от разлята течност, което е различна фактическа обстановка. НП е отменено, поради непълно описание на нарушението, каквото изисква императивната норма на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което е довело до наяснота на административно-наказателното обвинение.

Решение №4687/19.10.2023г. по ахд №3222/23г. на СРС, НО, 93 състав, с което наложените общо глоби от 210 лева били отменени, влязло в сила на 16.11.2023г.

В хода на настоящото съдебно производство са изслушани свидетелските показания на Е. В. П., която живее на семейни начала с ищеца. В показанията си свидетелката П. посочва, че знае за катастрофата, която се е случила на ищеца по пътя за работа. Проблемът, според свидетелката е бил в самата пътна настилка, В. е бил разстроен, след като получил наказателното постановление, тъй като не била негова вината. Наказанието не било голямо 200 лева, но въпросът бил принципен, защото можел да си загуби живота, за нещо, което не зависи от него. Нормално е човек да се разстройва за нещо, което не зависи от него. Притеснявал се, защото той за късмет този ден бил сам в буса, с който возел деца към язовир Искър и ако се разчуе, че по негова вина е направил ПТП и има наказателно постановление, това е можело да повлияе на бизнеса му – обучение на деца по ветроходство, които превозва сутрин и вечер до язовир Искър, когато започне сезонът и приключат децата училище.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Така предявеният иск за вреди е допустим, като предявен от лице с правен интерес, преди да изтече 5 годишната погасителна давност за търсене на обезщетение. Разгледана по същество исковата молба е **НЕСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Нормата на чл.1 ЗОДОВ очертава от обективна и субективна страна отговорността на държавата и общините за вредите от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица. Държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Фактическият състав на ангажирането на отговорността за вреди по чл.1 от ЗОДОВ освен незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършени при или по повод изпълнение на административна дейност, които да са отменени по съответния ред (за актовете) или да са обявени за незаконосъобразни (за действията или бездействията), изисква също от тях да е настъпила вреда, както и най – накрая да е налице пряка и непосредствена причинно - следствена връзка между постановения незаконосъобразен акт, или извършеното незаконосъобразно действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Налице е отменен като незаконосъобразен административен акт – наказателното постановление, издадено за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Неимуществени вреди от издаденото НП се установява да са настъпили от разпита на свидетелката, която макар и живееща на семейни начала с ищеца, което я прави заинтересована от изхода на спора, дава последователни, логични и правдиви показания, на които съдът изцяло дава вяра. Нормално е след такъв пътен инцидент –

удар в скала и преобръщане на автомобила, шофьорът да е бил разстроен, тъй като непосредствено са били застрашени животът и здравето му, но свидетелката набляга повече на това, че А. много се е разстроил от издаденото му наказателно постановление. Нормална е и неговата негативна реакция, след като е получил наказателното постановление - никой не би изпитал положителни емоции, ако му бъде наложена глоба, макар и в неголям размер на 210 лева. Но никъде в мотивите на решението на СРС, с което е отменено наказателното постановление не е изследван въпросът за вината. Свидетелката заявява: „въпросът беше принципен, защото той можеше да си загуби живота за нещо, за което той всъщност не беше виновен, наистина не е справедливо за нещо, което не зависи от него.“ Следователно, отрицателните емоции, за които Е. В. свидетелства, че ищецът е преживял – страх за живота и здравето са пряко следствие от преживяната катастрофа, а не са последица от издаденото наказателно постановление. НП с глобите е впоследствие отменено, с което чувството за несправедливост на ищеца от издаването му би следвало да е възстановено, независимо от паричното обезщетение, което претендира. Ако той изпитва по-голямо от обичайното страдание в такива случаи, то е възможно това да се дължи и на други причини, т.е. губи се пряката и непосредствена връзка между издаденото незаконосъобразно НП и настъпилите вреди. Например твърдението „можех да загубя живота си, с мен в автомобила като по чудо не беше групата от деца, които обучавахме по ветроходство“, потвърдени от свидетелката, сочат на други, вероятни и ненастъпили събития, които основателно са породили страх и притеснения у ищеца, но произтичат от обективно състоялото се с него ПТП, а не от издаденото му наказателно постановление. За недопустимото състояние на пътя по време на инцидента и липсата на вина у извършителя за настъпването на ПТП, по делото са налични само ищцовите твърдения. В настоящото производство отново не са представени доказателства чия е била вината за пътното произшествие, на какво се е дължала мократа настилка, а проблемното състояние на пътя (данни за разлята смазочна течност) доколко е причинило самокатастрофата и съобразена ли е била скоростта на движение, също и колко адекватна реакцията на водача в случая при възникнало препятствие на пътя. Твърдението в исковата молба е за настъпили увреждания - психически тормоз от „несправедливо наложено наказание“, но в случая имаме доказано само незаконосъобразно издадено наказателно постановление, поради което не се проследява причинно - следствената връзка между незаконосъобразния акт и твърдените вреди. На следващо място, връчването на наказателното постановление не е публично оповестяем акт. Евентуални притеснения да се разчуе в обществото за наложеното наказание отново биха били опосредени от действия на самото санкционирано лице или на други лица и не са неминуема и задължителна последица от наложената санкция. Нормално е човек да се страхува от нещо, което не зависи от него и е извън неговия контрол (да се разчуе, че е направил катастрофа), но не е нормално да се разстрои за нещо, което може да се случи, но може и да не се случи. В този смисъл, притесненията на А., че по негова вина е направил ПТП и има наказателно постановление, като това е можело да повлияе на бизнеса му – обучение на деца по ветроходство, не произтичат от издаването на отмененото наказателно постановление, а от факта на самата катастрофа. Няма доказани вреди върху бизнеса, а само неоснователни страхове, какво е можело да се случи.

По горните мотиви исковата молба се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли, като на ответника се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на

100 /сто/ лева на основание чл. чл.25, ал.1 от НЗПП, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ.

На основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на В. Н. А. срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с която иска ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 500 лева, вследствие на воденото административно- наказателно производство, по което е било издадено Наказателно постановление №22-4332-008668 от 12.05.2022г. от отдел ПП СДВР, отменено с Решение №4687/19.10.2023г. по ахд №3222/23г. на СРС, НО , 93 състав.

ОСЪЖДА В. Н. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: